

פרשת פקודי והכנה לפורים, תשפ"ד

1) שמות (פקודי) – פרק לט, פסוק לג

וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה אֶת הָאֹהֶל וְאֶת כָּל כְּלָיו קַרְסָיו קַרְשָׁיו בְּרִיחוֹ [בְּרִיחָיו] וְעַמֻּדָיו וְאֹדְנָיו.

2) רש"י (שם)

ויביאו את המשכן וגו'. שלא היו יכולין להקימו; ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקב"ה הקמתו, שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כבוד הקרשים, שאין כח באדם לזקוף, ומשה העמידו; אמר משה לפני הקב"ה איך אפטר הקמתו ע"י אדם? אמר לו עסק אתה בינדך, ונראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו, וזהו שני "הוקם המשכן" (שמות מ) – הוקם מאליו; מדרש ר' תנחומא.

3) מסכת מנחות דף כט.

תנא דבי רבי ישמעאל: שלשה דברים היו קשין לו למשה עד שהראה לו הקב"ה באצבעו, ואלו הן: מנורה, וראש חדש, ושרצים; מנורה דכתיב "וזה מעשה המנרה" (במדבר ח, ד), ראש חודש דכתיב "החדש הזה לכם ראש חודשים" (שמות יב, ב), שרצים דכתיב "וזה לכם הטמא" (ויקרא יא, כט). ויש אומרים אף הלכות שחיטה שנאמר "וזה אשר תעשה על המזבח" (שמות כט, לח).

4) שמות (בשלח) – פרק יז, פסוק יא

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבְרֵי יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְגִבְרֵי עַמְלֶק.

5) מסכת ראש השנה דף כט. [פרק ג, משנה ח]

מתני'. "והיה כאשר ירים משה ידו וגברי ישראל וגו'", וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא לומר לך: כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדו את לבם לאביהם שבשמים – היו מתגברים, ואם לאו – היו נופלים.

6) מדרש תנחומא – פרשת פקודי, סימן ו

אלה פקודי המשכן משכן העדת. עדות לכל באי העולם, שנמחל להם על מעשה העגל.

7) תהלים – פרק סב, פסוקים יב-יג

אחת דבר אלקים שתים זו שמעתי כי עז לאלקים. ויך אדני חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו.

8) תהלים – פרק נז, פסוק ג

אקרא לאלקים עליון, לא-ל גמר עלי.

9) בית הלוי – פרשת כי תשא

ובזה נבין מה דבפרשת פקודי דעל כל פרט ופרט ועל מעשה ומעשה שעשו במשכן כתוב מפורש כאשר צוה ה' את משה ותיבות הללו כתובים כמעט בכל פסוק ופסוק שבאותה פרשה והלא דבר הוא. רק הענין דמעשה המשכן הרי בא לכפר עליהם על מעשה העגל וכמו דאיתא במדרש רבה פרשה ויקהל חטאו בנזמים דכתיב פרקו נזמי הזהב ובנזמים נתרצה להם הביאו חח ונזם. וכיון דעיקר חטאם בעגל היה מה שרצו להתחכם מעצמם לעשות ע"פ ידיעתם וחכמתם מעשה אשר לא נצטוו עליו ולזה במעשה המשכן שבא לכפר נאמר על כל אשר עשו כאשר צוה ה' כלומר דהגם דבצלאל היה יודע לצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ והיה יודע רמזים וסודות במלאכתו עם כל זה במלאכתו היה כל כוונתם רק כאשר צוה ה' ונתכוונו רק לעשות ציוויו ורצונו יתברך לא משום שהשכל של עצמם מחייבם לעשות כן, וזהו שכיפר להם על חטא העגל:

10) שמות (פקודי) – פרק לט, פסוק מ

וַיִּרְא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמַּלְאָכָה וְהִנֵּה עֹשׂוֹ אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה ד' כִּן עָשׂוּ וַיִּבְרָךְ אֹתָם מֹשֶׁה.

11) רש"י (שם)

ויברך אתם משה. אָמַר לָהֶם: **יְהִי רְצוֹן שְׁתַּשְׁרָה שְׁכִינָה בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם**, וַיְהִי נֶעַם ד' אֶלְקֵינוּ עָלֵינוּ וְגו', וְהוּא אֶחָד מִי"א מְזֻמָּוֹרִים שֶׁבְּתַפְּלָה לְמֹשֶׁה (ספרא).

12) אש קודש – פורים, שנת ת"ש

איתא בת"ז הק' שפורים כיום הכיפורים... וכן גם ממעלה למטה, כמו שיוה"כ עצומו של יום מכפר, ואפילו אם לא השלים כל תשובתו אומר רבי שמכפר לו, (יומא דף פ"ה) כן גם בפורים אף שלא היה האיש הישראלי בשמחה כפי שצריך לחיות וממילא כל עבודתו שבפורים לא היתה בשלימות מ"מ הישועה והשמחה שהפורים פועל על ישראל גם עתה פועל ועושה.

13) קהלת – פרק ו, פסוק ז

כְּלַעֲמַל הָאָדָם לְפִיהוּ וְגַם־הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא.

14) קהלת רבה – פרשה ו

"כְּלַעֲמַל הָאָדָם לְפִיהוּ", אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל כָּל מַה שְׁיַעֲמַל אָדָם וַיִּסְגַּל מְצוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֵינּוּ מִסְפִּיק לְהַבִּיל הַיּוֹצֵא מִתּוֹךְ פִּיהוּ... "וְגַם הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא" ...שֶׁהַנֶּפֶשׁ יוֹדַעַת כָּל מַה שֶׁהִיא עֹמֶלָה, לְעֲצָמָהּ הִיא עֹמֶלָה, לְכַךְ אֵינָה שׁוֹבְעָה לֹא תוֹרָה וְלֹא מַעֲשִׂים טוֹבִים. מִשָּׁל לָמָּה הַדָּבָר דּוֹמָה לְעִירוֹנֵי שְׁנָשָׂא בֵּת מְלָכִים, אִם יָבִיא לָהּ כָּל מַה שֶׁבְּעוֹלָם אֵינֶן חֲשׁוּבִין לָהּ כְּלוּם, לָמָּה, שֶׁהִיא בֵּת מְלָךְ. כִּךְ הַנֶּפֶשׁ אֵלּוּ הַבֵּאת לָהּ כָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם אֵינָם כְּלוּם לָהּ, לָמָּה, שֶׁהִיא מִן הָעֲלִיוֹנִים.

15) אסתר – פרק ה, פסוק יג

וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹהֵ לִי בְּכַלְעֵת אֲשֶׁר אָנִי רֹאֶה אֶת־מְרֹדְכִי הַיְהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמְּלָךְ.